

betaler lidet eller intet i Skat. De, der virkelig har Indtægter, og som yder til Stat og Kommune, de raaber slet ikke saa forfærdelig højt. Det er de andre, der raaber; de, som intet betaler i Skat, raaber som Regel højest, og de, der betaler lidet, raaber med. Men ser man paa, hvem disse Raabere er — og det har jeg Lejlighed til at se —, vil man altid finde, at det er dem, der bevæger sig livligst paa Hoteller og i Automobiler ad Landevejene. Jeg ved det, jeg har undersøgt det, og jeg ser det hjemme i min egen Kommune. Naar man faar Skattebogen, forbavses man over, hvorledes disse Mennesker, der staar for en Skat af kun saa og saa meget, alligevel kan tillade sig at fare Landet rundt i Biler og leve højt paa Hoteller. Det er de samme Mennesker, der staar op omkring paa Møderne og siger: Ned med Skatterne! Det er dem, der betaler lidet i Skat — en hel Del staar med 0,0 i Skattebogen —, men alligevel raaber de op om, at Skatterne skal ned. Nej, lad os være enige om, at skal vi spare, er der dog vist andre Steder, hvor Stat og Kommune kan komme til at spare, end paa de gamles Forsørgelse. Og det har jeg bevist ved Tal, at hvis man vedtager dette Lovforslag, bliver det paa de gamles Bekostning med det Resultat, at de faar en ringe Føde. Jeg tør næsten sige, at hvis vi vilde forlange, at en Læge skulde give en ganske klar Dødsattest, vilde der for en hel Del af disse gamle Mennesker, naar de afgaar ved Døden, nærmest komme til at staa: Død paa Grund af Underernæring.

Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds mener, at de 65-aarige godt kan arbejde og tjene noget. Det er der intet Menneske, der benægter, og alle de, der kan det, gør det vist ogsaa, naar det kan faas. Men i Øjeblikket er det meget faa, der kan faa Arbejde, naar de er i den Alder. Det er ikke saa forfærdelig længe siden, jeg talte med en Landmand, som betroede mig, at ude paa Landet er der overflødig Arbejdskraft, der er slet ikke Brug for al den Arbejdskraft, der findes. Det viser sig ogsaa, at i denne Tid møder der arbejdsløse op for Kommunalbestyrelserne paa Landet og kræver Arbejde. Men tror man da, naar

der er unge og kraftige Folk nok, som man maaske ellers gennem Arbejdsløshedsunderstøttelsen maa hjælpe til at opretholde Livet, at man saa ikke skulde give dem Arbejde fremfor at tage en 65-, 66-, 67-aarig Mand, der vel gerne vilde og vel ogsaa nok kunde yde noget Arbejde, men dog langt fra kan yde det samme Arbejde, som en ung Mand kan? Dette med at arbejde, naar man er 65 Aar, kan ligge meget forskelligt, men i det store og hele er det dog vist saaledes, at naar en Mand, som har arbejdet op gennem Aarene, er naaet til de 65—66 Aar, er hans Arbejdsevne lidet værd baade for ham selv og for den, der skal købe og betale den.

Meningen med Aldersrenteloven var, siger det ærede Medlem (J. Chr. Møller) videre, at give Hjælp til Selvhjælp. Ja, det er vist Meningen, men det ærede Medlem ved dog godt, at der er utallige, hvis Liv har formet sig saaledes, at den Løn, de har oppebaaret for deres Arbejde, har været saa lille, at den kun akkurat har kunnet strække til til at ernære dem selv og deres Familie. Det, der i saa Fald kan opspares, betyder jo forfærdelig lidt. De Aldersrentenydere, som har opsparet Kapital, er ikke Folk fra Arbejdernes almindelige Kreds, det er Folk, der har levet paa et højere Niveau gennem deres Arbejdsaar, Folk, som har haft Forretning, Folk, der har haft Gaard, kort sagt Folk, der har været ganske anderledes stillede, end den almindelige Arbejder er. Der er ikke noget at stikke under Stolen her, for Arbejdslønnen er saa kendt — gennem Arbejdsgiverforeningens og Fagforeningernes Overenskomster —, at man ved omtrent paa en Øre, hvad en Mand tjener. Og jeg spørger da det ærede Medlem: Tror det ærede Medlem, at der af en saadan Arbejdsfortjeneste kan opspares noget af det, man kalder en lille Formue, til Hjælp, naar vedkommende bliver 65—70 Aar? Jeg tror det ikke.

Det ærede Medlem hævder, at det er Børnenes Pligt at hjælpe de gamle, hvad den højtærede Minister ogsaa ansaa for rigtigt. Ogsaa jeg anser det for rigtigt, at Børnene, for saa vidt deres Forhold tillader det, hjælper deres Forældre, og jeg mener, det er tarveligt og trist, hvis de ikke gør det. Hvor jeg har staaet